

מלביש ערומים

בא"י, אמ"ה, מלביש ערומים. [עולת ראייה]

העירום שהוא מרשם בנו רשם של גנאי והעדר הכבוד, המנגד לתפארת האדם, הננו מוכרחים להתגונן נגדו בלבושינו. וההכרח המוסרי הזה, אשר נטע בקרבנו יוצר האדם, אחרי שכבר נקבע המושג, שהעירום הוא דבר ששולל את הכבוד, זה ההכרח בעצמו מתת אלהים הוא, המעיד על זיו הנשמה, האצולה מזוהר כבוד של מעלה, החיה בקרבנו וחופפת עלינו. והנה תוכן הברכה הזאת כפול הוא: הודאה על החוש הנפשי העדין שלנו, שנטע ד' בקרבנו, שהננו על ידו מתלבשים מלבושי כבוד, ועל ההזמנה החמרית המציאותית, שממציא יוצר כל ב"ה בחסדו, לבריותיו האנושיות, את הבגדים לכסות את מערומיהם. בשני הדרכים הללו ביחד, דרך הנטיה הרוחנית ודרך ההזדמנות החמרית, פועל צור עולמים, מחיה חיים ב"ה, את פעולת חסדו הגדול, שאנו מברכים עליה: מלביש ערומים.

(88) ספר עצות ישרות - ערך בגדים

א. מחמת שהבגדים הם בחינת המדרגה התחתונה והחיצונית של הקדושה כנ"ל, על כן דרך החיצונים להתאחז בהן, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה. ובהבגדים נרשמים כל העוונות, וכן להפך - כל המצוות, כי על ידי המצוות נעשין לבושין וכסויין להנשמה בחינת חלוקא דרבנן, וכשהלבושין נקיים, הם שמירה גדולה, על כן צריך לשמר את הבגדים מאד כנ"ל. (הלכות ציצית הלכה א'):

ב. צריך לדקדק ביותר, שיהיו הבגדים נקיים בשעת תפלה, כי בגדים נקיים הם בחינת תקון הכללי, שעל ידי זה יוכל לדבר דבור המתקבל, ותפלתו נשמעת ביותר, ועל כן מי שהוא לבוש שעטנז, שהוא בחינת פגם הבגדים, כמבאר בפנים, על כן אין תפלתו עולה ומתקבלת. (שם):

ג. אנו צריכין להיות בדלין מן העכו"ם אפלו במלבושים, אפלו בלבישת המנעלים, וכעין שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: בשעת הגזרה, אפלו אערקתא דמסאני יהרג ואל יעבר, כי המנעלים שלהם הוא מבחינת פגם כתנות עור, שנאחז בהם מחמת הנחש, בחינת פגם הברית וכו', ומנעלים שלנו דקדושה הם בבחינת תקון והזדככות כתנות עור, בבחינת: מה יפו פעמך בנעלים, ועל כן יש אצלנו כמה דינים בלבישת מנעלים, כי אנו צריכין ללבש המנעלים על פי התורה הקדושה כדי לתקן ולזכך בחינת כתנות עור, ולא לחנם אמרו רבותינו זכרונם לברכה: כתפלין כך מנעלים, עין פנים. (הלכות עכו"ם, הלכה א', אות ד):

ד. על ידי מצות הלבשת ערומים, בחינת: כי תראה ערום וכסיתו, זוכין להנצל מפגם הברית ומפגם תאות ממון, שהוא בחינת אנפין חשוכין, וזוכין להמשיך ש"ע [שלש מאות ושבעים] נהורין של אור הפנים. (הלכות גנבה, הלכה ב', אות ד):

ה. עקר אחיזת השקר ביותר הוא בהבגדים, כנראה בחוש, כי בגד בא"ת ב"ש - אותיות "שקר", וציצית הם התקון לזה. (שם, הלכה ה', אות טו):